

Un any més, no és la nostra constitució!

Un sis de desembre de fa quaranta-un anys es va aprovar en referèndum la constitució espanyola que donava forma jurídica i aparença democràtica al règim sorgit del franquisme. Un nou model d'estat que sota la fórmula de monarquia parlamentària mantenia els poders econòmics i les famílies polítiques que havien sostingut els quaranta anys de dictadura. El que es va anomenar el pacte constitucional va segellar la impunitat dels qui van perpetrar el cop d'estat del 36 i dels que durant quatre dècades van gestionar el règim franquista.

La constitució de 1978 va significar, de fet, el manteniment de tots aquells privilegis i interessos que s'havien consolidat i crescut sota la dictadura militar de Franco, que directament és qui havia imposat el nou cap de l'estat. Davant d'aquesta operació que buscava mantenir en el poder els mateixos de sempre però donant l'aparença d'una modèlica transició democràtica, hi va haver una gran part de l'esquerra que va lluitar-hi en contra denunciant que aquesta constitució tan sols servia per seguir oprimint una vegada més tan a les classes populars com als pobles oprimits que formen part de l'estat. L'oposició a aquell pacte constitucional va ser perseguida i silenciada, i malgrat el relat que han volgut imposar des dels mitjans oficials, només va ser en un clima de violència, sota l'amenaça constant del retorn a la dictadura, que es va referendar el text constitucional.

Quaranta anys més tard, s'ha demostrat que aquell pacte d'estat que alguns van acceptar com un punt de partida no era res més que una delimitació estricta de les normes de joc que permetia, a més, que les mateixes institucions sorgides del franquisme (la monarquia, l'exèrcit i la judicatura) actuessin com a garants d'una interpretació restrictiva de la democràcia. L'estat de les autonomies que alguns van interpretar com a un reconeixement de les aspiracions nacionals s'ha demostrat tan sols com una mera descentralització administrativa, encara avui posada en qüestió, i una eina d'uniformització incapaç de donar una sortida democràtica a les aspiracions nacionals del poble català.

Des de 2010, amb l'agudització del conflicte nacional al Principat, s'ha fet evident que per una part majoritària del poble català, la constitució espanyola no és res més que una eina de repressió que s'utilitza com martell en contra del dret a l'autodeterminació. En nom de la constitució espanyola, s'ha suspès l'autonomia de Catalunya aplicant l'article 155 i s'ha perseguit i empresonat a persones innocents per haver organitzat el referèndum de l'1 d'octubre. En nom de la constitució espanyola, també, s'han mantingut els privilegis de classe que han portat a gran part de les treballadores d'aquest país a la més absoluta precarietat. I en nom de la constitució espanyola, amb la reforma de l'article 135 impulsada pel govern del PSOE l'any 2011, s'han blindat els interessos de les elits financeres europees prioritzant el pagament del deute a les necessitats de les classes treballadores d'arreu de l'estat.

La constitució espanyola doncs, lluny de significar l'arribada de la democràcia i de la llibertat és el cos legal que serveix per oprimir-nos com a poble i com a classe, i és per això que les treballadores dels Països Catalans no podem sentir-nos representades per una celebració que commemora l'entrada en vigor d'una forma d'estat que no ha fet res més que seguir protegint la monarquia, la unitat d'Espanya i els beneficis econòmics de la burgesia. Com a republicanes, independentistes i anticapitalistes els 6 de desembre no podem fer res més que denunciar una constitució que no ens representa i comprometre'ns a seguir lluitant fins a tombar-la.